

Fal és függöny

2011 augusztus 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A világ csak állt, és nézte, ahogy 16 évvel a második világháború befejezése után Európa egyik legnagyobb városát, Berlint 1961. augusztus 13-án tizenötezer keletnémet katona közrem?ködésével egyetlen éjszaka alatt kettévágják.

Vakon cselekedtek egy fals ideológia mindenáron való megóvása érdekében. Azt hitték, egy három méter magas, 155 kilométer hosszú betonfallal a gondolatoknak is gátat szabhatnak. Micsoda világban éltünk! Vagy még ma is? Mert sokan furcsán emlékeznek vissza a múltra, az egykori „endékások” már nem önfeledten büszkék sok szenvedés és vér árán kivívott szabadságukra.

Huszonnyolc évig állt a fal, hirdetve a hidegháborús gy?lölködést. De mit várhattunk azoktól a nagyhatalmaktól, amelyeket mindig vagy a velük egyet nem ért?k leigázása vagy a közöny jellemzett? Amikor 1955-ben Ausztria ismét szabad országgá vált, és Magyarországnak is ugyanilyen szabad országgá kellett volna válnia, a nyugati világ nem tett értünk semmit. És egy évvel kés?bb is elnézte Magyarország verg?dését, mert a politika érdeke az volt, hogy ne boruljon fel az egyensúly a nagyhatalmak között. A titkosszolgálatokon keresztül pontosan tudták, hogy a szovjet csapatok nemhogy kivonulnának Magyarországról, hanem évtizedekre berendezkednek.

Sokan próbálkoztak: egyes források szerint 268 szökési kísérlet történt, ebb?l 125 végz?dött halállal. Az emberi leleményesség határtalan volt, építettek alagutat, próbálkoztak h?légballonnal, páncélozott jármű?vel nekimentek a falnak, mások egyszer?en csak nekirohantak, és megpróbáltak átmászni rajta. Az utolsó áldozat egy húszéves pincér volt 1989. február 6-án.

Az NDK és Magyarország között sok hasonlóság mutatható ki, de egy ponton mégis óriási differencia van. Amíg az NDK-ban a fal szétverésének pillanatában sem voltak már titkosak a Stasi-akták, addig Magyarország továbbra is adós állampolgárainak az igazságtétellel. Itt senkit nem számoltattak el a múltjáért, pedig kíváncsi lennék, hányan lehetnek még a magyar közéletben azok közül, akik korábban a Stasival kapcsolatban álltak. Sokszor voltam az NDK-ban, Berlinben az Alexanderplatz egy kicsit a Nyugatra emlékeztetett. Legf?képpen a Nyugat-Berlinb?l átlátogató arab diákok miatt, akik aztán beültek a Mercedesükbe, és visszaautókáztak a nyugati világba. Keleten meg sorba kellett állni, mindenki mindenkit?l félt, és a felüdülést az jelentette, ha ellátogathattak a Balatonhoz. Nekik ez volt a Nyugat, és az egyetlen lehet?ség arra, hogy Nyugat-Németországban él? rokonaikkal találkozhassanak. Közben magyar fiatalok dolgoztak az NDK-ban, ott keresve boldogulásukat, sokan aztán ott is maradtak, megházasodtak, és voltak, akik a két Németország egyesítésekor meggazdagodtak, mert a keletnémet márkát nyugatnémet márkára váltották.

Anyámnak többször mondtam, hogy még negyvenéves korom el?tt egyesül a két Németország, és csak egy Berlin lesz. Igazam lett. 1989. november 9-én leomlott a fal. Bécsben éltem akkor, a keleti blokk forrongott, Magyarországon is lebontották a vasfüggönyt. Egész este néztem a tudósítást Berlinb?l. Szinte kirángattam a feleségemet az ágyból, aki már aludt: kelj fel, végünk van, verik a falat, utánunk jön a kommunizmus!

És íme: az egykori kommunisták megszállták a kapitalizmust.

A magyar vasfüggöny az osztrák–magyar határon 260 kilométer hosszan húzódott drótkerítéssel, aknazárral, lövészárokkal és betonbunkerekkel. Az id?k folyamán technikailag újítottak rajta, de a rendszerváltozás el?estéjén már az egész védelmi rendszert le kellett volna cserélni ahhoz, hogy továbbra is használható maradjon.

Erre nem volt meg az anyagi fedezet, így valójában ez volt az oka annak, hogy megszületett a döntés a lebontásáról. Ám a kényszer? elhatározás 1989. június 27-re – amikor befejezték a határzár felszedését – politikailag is jól jött a rendszerváltás oldalára álló reformkommunistáknak. Ezen a napon Horn Gyula magyar és Alois Mock osztrák külügyminiszter kamerák el?tt vághatta át az utolsó darab szögesdrótot (amelyet egyesek szerint már úgy kellett helyreállítani az alkalomra.)

Máig sokféleképpen emlékeznek, hogy az „endékások”, akik 1989-ben már ezerszámra érkeztek Magyarországra, kinek az engedélyével hagyhatták el végül hazánkat. Pedig régen tudnunk kellene, hogy mi az igazság.

A Stasi b?neit Németországban már nem övezi titok. Az ügynöklista, a tartótisztek, a külföldi országokból beszervezett Stasi-ügynökök aktái hosszú évek óta kutathatók. A berliniek boldogan élhetik életüket, gazdasági válság ide vagy oda, ott valóban megtörtént az igazságtétel.

Mi pedig még mindig arra várunk, hogy kiderüljön, miként is játszódott le a rendszerváltás, kinek mi volt a valódi szerepe, ki kinek milyen titkos anyagot adott át, valamint hogy a titkosított anyag vajon meddig és miért titkos.
Vámos György, magyarhirlap.hu

Ajánló